

BULÁNYI GYÖRGY

ADVENT ELSŐ VASÁRNAPJÁN (1957)

Hozzád emelem a lelkem, Istenem,
reményem csak Tebenned.
Jaj, meg ne szégyenüljek,
Ne gúnyoljanak ellenségeim.
Akik Téged várnak, meg nem szégyenülnek.

Lila szalaggal átkötött ezüstoffenyő-koszorúcska,
ijedten pislákoló pici lánggal,
körüülünk, térdelünk, állunk
ezen a korán sötétedő, adventi vasárnap délutánon.

Akármilyen bágyadt is a lángod,
a karácsonyest gyertyafényben úszó fáját idézed elém,
s hálás vagyok neked.
Hálás, mert megállítasz.
Megállítasz életem csetlő-botló, omló-porló rohantában.
Hálás, mert kihúzod roskadozó derekam,
és sáros földről aranszín ragyogásra emeled a szemem.

Jaj, Uram, ha megszégyenülnék!
Ha az Isten ellen lobogva égők hangos hada előtt összecsucklanék,
ha az Isten nélkül maguknak Édent építők szeme előtt összeomlanék.
Ha elhullanék a félúton,
ha lehervadna arcomról az Isten gyermekeinek öröme,
ha tört holmiként, kifosztottan és reményt veszve a nagy selejtdomra kerülnek,
ha tört életem romjain a Krisztust ócsárlók bizonykodnának Ellene.

De nem.
Belenézek fényedbe, gyertya az adventi koszorún,
és lángod ezt lobogja: nem lesz tört élet belőled, nem.
Ha tudsz várni.
Várni?
Az emberi faj legtermékenyebb, leggazdagabb várásával,
Ha tudsz Krisztust várni.

Várlak hát, Krisztusom.
S e várás igaz voltán fordul: öröm vagy szégyen lesz a sorsom.
Ha Krisztust mondanék, de belülről más az, akit s amit várok, mint a világ,
elsorvadok, mint a világ.
Ó, minden ezen fordul, tudlak-e várni Téged, Magad.
Nem keresztény kultúrát, melyben tudósok és művészek Neked áldozzák tehetségük javát.
Nem keresztény államhatalmat, melyben Istenhez igazítanak törvényt, s Nevében csendül
intés és dicséret és az adminisztráció.
Nem is virágzó egyházi életet: kolostorokat és iskolákat, körmeneteket és zarándoklatokat,
kongresszusokat és táborokat.
Nem, nem! Félre világ álcázott kísértései!

Ezek mind hozzáadatnak,
De csak annak a nemzedéknek, amelyik megtanult már Krisztust várni, Őt, Magát.
És ezek mind elvételnek azoktól, akiknek természetfölötti igénye nem képes túlnyúlni mindezekben.

Gyertyád fényébe belenézve, adventi koszorúcska,
nem akarok mást látni, mint Krisztust bennem.
Ott lappang, reménykedik a szívem mélyén,
El akar önteni,
birtokba akar venni,
fénnel beborítani,
magáévá s magává ölelni,
Önnön szívével eggyé tenni.

Jézusom!
A törvényhozásban nem hívják a lelked,
a tudósok Rólad nem beszélnek,
a művészeket csak teremtett világod szépsége igézi, Téged, Magad, nem vesznek észre,
körmenetek és zarándoklatok fény- és hangdicsérete sem Feléd leng,
gyermekünk sem menetelnek lobogóid alatt.
De mindez csak azért, hogy megtaláljunk mindezekben túl Téged.
Hogy morzsolódó életünk sír és örökélet felé menetelő napjai
megszabadítsanak végre a hiábavaló reménytől:
kielégültté lehetünk bármitől is, ami nem Te vagy.
A Tiédből való nem.
A Tiéd sem.
Az Érted való sem.

Egyedül csak Te elégíthetsz ki minket,
Csak a Misztérium: hogy Te, Láthatatlan és Kimondhatatlan, Te vagy.
Vagy és át akarsz ölelni engem.
Egyedül az, hogy mindent szemétnak tekintsek,
csak egy legyen a fontos:
Átölelsz-e engem?

Jézusom, add, hogy abbamaradjon életem ámokfutása!
Hogy ne bűnben és teremtett világban próbáljak boldog lenni.
Nem is az Érted való dolgokban.
Szűnjön meg életemben minden önbecsapás.
A gyertya fényébe nézve – várlak.
Várlak. Jöjj. Tégy a tieddé. Oldj magadba.
Minden fájó nyugtalanság messze szálljon.
Légy Te elég nekem. Ámen.

Könyörögjünk!
Kérünk, Uram, éleszd fel erődöt és jöjj,
hogy segítségeddel kitépjük magunkat a bűnnek véres hálójából,
s szabadító kezed által megmeneküljünk tőle. Ámen.